

7. Возняк І. З. Порівняльна характеристика техніки нормопроекування України та ЄС: доповідь на науковому семінарі. *Юридичний факультет ЛНУ ім. І. Франка*. 26.02.2026 р. URL: https://law.lnu.edu.ua/wp-content/uploads/2026/02/Dopovid_Vozniak.pdf (дата доступу: 30.03.2026).

8. Кот О. О., Колодій А. М. Закон України «Про правотворчу діяльність» як нормативна основа правоутворення, правотворчості, законотворчості та нормотворчості в Україні. *Вісник Національної академії наук України*. 2024. № 8. С. 51–57. DOI: <https://doi.org/10.15407/visn2024.08.051>.

9. Про правотворчу діяльність: закон України № 3354-IX від 24 серпня 2023 року (у редакції від 19.04.2025 р.). *Верховна Рада України: законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3354-20> (дата доступу: 30.04.2026).

10. Рішення Конституційного Суду України від 23.01.2020 р. № 1-р/2020. *Верховна Рада України: законодавство України*. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v001p710-20> (дата доступу: 03.05.2026).

DOI <https://doi.org/10.36059/978-966-397-613-6-86>

ПРИНЦИПИ ЗАХИСТУ ЦИФРОВИХ ПРАВ В УМОВАХ АЛГОРИТМІЗАЦІЇ ДІЯЛЬНОСТІ ПУБЛІЧНОЇ АДМІНІСТРАЦІЇ: ДОСВІД ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ

Лабик Анастасія Русланівна

аспірант 1-го року навчання,

асистент кафедри Міжнародного права

та порівняльного правознавства

Чернівецький національний університет імені Юрія Федьковича

м. Чернівці, Україна

Із набуттям чинності Угоди про асоціацію між Україною та Європейським Союзом наша держава взяла на себе низку зобов'язань щодо поглиблення зв'язків зі Співтовариством у різних сферах, зокрема в галузі свободи, безпеки та правосуддя, що здійснюється з метою утвердження принципів верховенства права, поваги до прав людини, спільних демократичних цінностей, які становлять основу всієї правової системи ЄС (п. «е» ч. 2 ст. 1) [1]. Очевидно, гармонізація українського законодавства із європейськими стандартами є дуже

складним та тривалим процесом, що потребує глибокого аналізу національних нормативно-правових актів, правової доктрини, судової практики, існуючих правових звичаїв задля досягнення єдності тлумачення відповідних норм, їх розуміння та застосування. Разом з тим, сьогодні перед Україною постає ще важче завдання, адже паралельно з питаннями удосконалення законодавства у традиційних сферах, її правова система стикається з новітніми викликами, зумовленими впровадженням інформаційно-комунікаційних технологій і штучного інтелекту, коли класичні правові інструменти не можуть у повній мірі гарантувати безпеку та захист прав людини у віртуальному середовищі.

Незважаючи на те, що держава займає передові позиції у світі за темпами цифровізації та стабільністю Інтернет-з'єднання [2], національне законодавство в галузі забезпечення цифрових прав людини є несистемним та фрагментарним, що в умовах масштабних технологічних змін несе значні ризики для користувачів цифрового середовища [3, с. 111]. У контексті цієї проблеми надзвичайно цінним для України є поглиблення зв'язків з ЄС не лише задля набуття статусу повноцінного його члена, а й з метою запозичення найкращих практик і механізмів, які вже довели свою ефективність в межах Співтовариства. Складно заперечити, що правова система Європейського Союзу стала однією з найбільш прогресивних у питаннях регулювання систем штучного інтелекту, цифрової безпеки, захисту персональних даних, визнання і закріплення новітніх прав. Важливо, що такі новації мають не тільки формальний характер, а й практичне значення, оскільки в основі цифрової трансформації сьогодні лежить докорінна зміна правової свідомості та культури, переоцінка пріоритетів та цінностей, логіки прийняття рішень, що тягне за собою перебудову традиційних підходів до регулювання суспільних відносин в діяльності органів публічної адміністрації. Європейський Союз продемонстрував належну реакцію на ці виклики шляхом формування нових принципів публічного врядування, які й стануть предметом цього дослідження.

Розпочати варто із принципу людиноцентризму, який червоною ниткою проходить через усі нормативні акти Співтовариства. У його основі лежить визнання людини як найважливішої цінності, що визначає спрямованість функціонування інституцій Союзу та держав-учасниць на забезпечення інтересів, прав і свобод кожного. Варто відзначити, що в контексті регулювання алгоритмічних систем цей принцип набуває нового змісту, включаючи такий обов'язковий елемент як участь людини в процесах автоматизованого прийняття рішень. Так, безпосереднє його визнання здійснено в Європейській декларації цифрових прав і принципів 2023 р., розділ I якої проголошує

загальну орієнтацію цифрових систем і технологій на покращення життя та принесення користі людям. Окрім цього, п. 9 розділу III Декларації, присвячений основам впровадження безпечних систем штучного інтелекту, містить заклик до гарантування людського контролю за автоматизованими рішеннями, які можуть впливати на основні права та безпеку людини [4]. Людському нагляду також присвячена стаття 14 Закону про штучний інтелект ЄС 2024 р., згідно з якою це поняття включає в себе критичне розуміння можливостей алгоритму, ознайомлення з ризиком упередженості автоматизації, запобігання надмірній довірі до нього та право оператора перевизначати чи скасовувати вихідні дані, а також втручатися в процес шляхом зупинки роботи алгоритмів у безпечному стані [5]. Так, основною метою розглянутого принципу є захист кожної людини від ризику прийняття рішення, яке ґрунтується виключно на роботі алгоритмів та яке має істотне значення для її прав і свобод.

Наступний принцип – прозорості та права на пояснення. Так, п. «f» ч. 2 ст. 13, п. «g» ч. 2 ст. 14 Загального регламенту про захист даних (GDPR) містять обов'язок контролера повідомляти суб'єктові даних інформацію про прийняття щодо нього рішення із використанням автоматизованих систем, а також, як мінімум, його логіку, значення та передбачуваний наслідок. Окрім цього, стаття 22 Регламенту закріплює право особи забороняти обробку її персональних даних автоматизованими системами та подальше прийняття рішення на основі такої обробки [6]. Стаття 86 Закону про штучний інтелект також регламентує право на пояснення індивідуального рішення, яке має правові наслідки та вплив на здоров'я особи, її безпеку чи основні права, що передбачає зобов'язання уповноваженого суб'єкта надавати чіткі та змістовні роз'яснення ролі алгоритмічних систем у прийнятті рішення та його результатів [5].

Основою цифрового врядування в ЄС виступає також принцип приватності та управління даними. Його суть полягає в мінімізації втручання суб'єктів владних повноважень до особистого життя особи, що розкривається через обов'язок збирати лише необхідну інформацію про особу. Згідно з п. «с» ч. 1 ст. 5 GDPR обсяг зібраних персональних даних повинен бути чітко обмежений цілями їх обробки. Ще одним критично важливим втіленням даного принципу є «право на забуття», передбачене статтею 17 Регламенту, яке надає особі можливість вимагати видалення своїх персональних даних у разі, якщо немає обґрунтованих підстав для їх подальшого зберігання чи обробки [6].

У контексті дослідженої проблематики важливо також згадати принцип підзвітності, який передбачає чітке розмежування відповідальності уповноважених суб'єктів. Він має критичне значення

в питаннях притягнення до відповідальності винних осіб за порушення, пов'язані з несанкціонованим доступом, поширенням чи обробкою персональних даних. Аналіз вітчизняної правозастосовної практики свідчить про те, що розмежування повноважень є одним із чинників ефективного захисту цифрових прав особи. Так, у постанові Львівського апеляційного суду від 10 грудня 2020 р. у справі № 464/2809/19 суд визнав можливість суб'єкта вимагати стирання певних відомостей щодо себе, проте через відсутність належної процедури встановлення відповідальних осіб, відмовив у розгляді заяви позивача [7]. Прикладом втілення принципу підзвітності є розділ III Закону про штучний інтелект, який чітко розділяє зобов'язання постачальників та розгортачів систем ШІ [5].

Окрім названих вище, не менше значення мають принципи рівності та недискримінації, справедливості, а також ризик-орієнтованого підходу. Останній, у свою чергу, демонструє перехід інституцій ЄС від концепції ретроспективного захисту цифрових прав особи до превентивного підходу, яскравим прикладом якого є AI Act, що передбачає спрямованість діяльності уповноважених суб'єктів на запобігання порушенням, а не покарання за них.

Підсумовуючи викладене вище, варто відзначити, що Європейський Союз сформував якісно нову парадигму діяльності органів публічної адміністрації у сфері забезпечення цифрових прав людини. Заснована на принципах людиноцентризму, прозорості, підзвітності та мінімізації втручання в приватність, європейська модель демонструє ефективну відповідь на виклики глобальної цифрової трансформації. Враховуючи високі темпи цифровізації в Україні, імплементація цього превентивного, ризик-орієнтованого підходу є нагальною потребою, що дозволить вітчизняним органам публічної адміністрації перейти від хаотичного заповнення прогалин до побудови системної та безпечної цифрової інфраструктури, де права людини є абсолютною цінністю.

Література:

1. Угода про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 21 березня 2014 року. № 984_011. Дата оновлення: 14.10.2025. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_011#n642 (дата звернення: 02.05.2026).

2. Федоров назвав серед своїх досягнень в уряді 5 місце України у світі за рівнем розвитку цифрових держпослуг. Інтерфакс-Україна. Інформаційне агентство. 13.01.2026. URL: <https://interfax.com.ua/news/general/1136024.html>

3. Солодовнік Д. Цифрові виклики та інституційні обмеження в системі публічного управління України. *Публічно-управлінські та цифрові практики*. 2025. № 2. С. 108–116. URL: <https://journals.dut.edu.ua/index.php/public/article/download/3226/3112>

4. European Declaration on Digital Rights and Principles for the Digital Decade dated 23.01.2023. № 32023C0123(01). URL: https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=OJ:JOC_2023_023_R_0001 (date of access: 02.05.2026).

5. Regulation (EU) 2024/1689 of the European Parliament and of the Council of 13 June 2024 laying down harmonised rules on artificial intelligence and amending Regulations (EC) No 300/2008, (EU) No 167/2013, (EU) No 168/2013, (EU) 2018/858, (EU) 2018/1139 and (EU) 2019/2144 and Directives 2014/90/EU, (EU) 2016/797 and (EU) 2020/1828 (Artificial Intelligence Act) dated 13.06.2024. № 32024R1689. URL: <https://eur-lex.europa.eu/eli/reg/2024/1689/oj/eng> (date of access: 02.05.2026).

6. Регламент Європейського Парламенту і Ради (ЄС) 2016/679 про захист фізичних осіб у зв'язку з опрацюванням персональних даних і про вільний рух таких даних, та про скасування Директиви 95/46/ЄС (Загальний регламент про захист даних) від 27 квітня 2016 року. № 984_008-16. Дата оновлення: 27.04.2016. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/984_008-16#Text (дата звернення: 02.05.2026).

7. Постанова Львівського апеляційного суду від 10 грудня 2020 р. Справа № 464/2809/19. Провадження № 22-ts/811/3290/19. URL: <https://reyestr.court.gov.ua/Review/93826723> (дата звернення: 02.05.2026).